

Naklonost

Otoci u vremenu. Tragovi neba sjaje se od sebe.
Koliko ljudi nosim u svom srcu.
I sa kojima sam vezana. Kakve su to niti.
Zemlja je kratka. Povezuje nas nebo. I slike Stabla.
I treptaji u njegovim granama. Svjetlo i sjena. I šumor lišća. Sad slab.
Sad jak. Koliko blago. Kolike milosti.

Ljubica Benović

Tiha melodija u nedjeljno ljetno poslijepodne

Sama sam Odgojena sam u srednje tradicionalnoj
obitelji Od ništa Posebno mjesto pridajem
ljubavi iz koje se prostiru sva svjetla i
svi prostori blago se njome sjaje I duboke
stoljetne plave šume i one imaju svoje puteve
Postoji put šume Prinosi tome svaki pojedini
stanovnik svijeta ponaosob Možeš otopiti
planine leda u srcu, pronaći koji pjeva
psalme podno cedrova stabla u dubini njegova
najdubljeg hlada nadomak zelene zelene paprati

Ljubica Benović

Događaj

Poraz i pobjeda utapa se u vodu. Pretapa se s vodom. Kud vode ove vode. I kamo nestaju junaci. Zabrinutost raste. Zabili smo sjekire u panj pokraj kuće. Panj se malo nakrivio Ocvalo je dvorište. Što nas Hrvate čini? U našoj literaturi bugari ptica, ili je, u posljednje vrijeme, sve svedeno na fantaziju. Ples junadi, šuplja slova, izgon iz smisla. Kako naučiti djecu da kuća znači kuća. Da se svijeća pali na Kamenitim vratima, a u Markovoj crkvi gori vječno svjetlo. Da Bog postoji oduvijek. I da je on jednako tako Židov kao i Hrvat i Srbin. Da postoje i zemaljska i nebeske dobra. Ti odabireš.

Ako težiš smrtnome, odabrat ćeš zemlju. U koju se ne može ni sakriti kad počnu opasne opomene izlaziti iz svile oblaka

Ljubica Benović (1991.)

Malena nježna polja iskrice u rosi, sunčani
doci, Božji bokci. Sve. Krunica jutra. Sve što
pod nebom se giba, treperi, voli i biba.

Ljubica Benović

Nježna vlat na malenom otoku

Zlatna nit sa tamnom pozadinom O, duboko more! Dubokotamno
Duboki jezici pjevaju pjesmi mora Slike stabala Vršci i lice mora
Morska dubina Modro crna morska pučina Beskraj pučine
Pusti beskraj pučine
Što je iznad pučine? Sad odzvanja sve u sjeni/mnijeni što se u tom
moru pjeni Što je iznad pučine! Od prvih koljena U nogama predaka
U bosim nogama predaka Navrh dana sunce zlatno
Francesco Santacroce na Otoku. Isus u sjaju križa,
Blagi mili i dragi. Pogled koji obuhvaća/Taj Isus o kojem ovisi sve
Na svijetu nježnom rukom miluje Najdražega Učenika. Jer tomu baš,
sad najviše treba tvoja ruka/darovana s neba.

Ljubica Benović

(Bosna zvoni)

U opancima dolazi Zdravomarija
Prostiru se zlatna polja večeri uski prolazi
put gornjih njiva
Na planine silaze psalmi
Blago onima koji osjećaju Božju prisutnost
iznutra A izvana su krotki
i ponizni Nose osmijeh boje zlatnoga vrha

Ljubica Benović

Kako ovaj čovjek njeguje riječi kao cvijeće,
Koji se malko zagleda u sebe kao pažljiv cvječar
koji se malko zagleda u cvijeće, malko u sebe,
a malko u svod nebeski.
I tako, poskakujući, između toga traga, treperi
u ljepoti Meni možda treba više neba.

Ljubica Benović

Sveti Grgur Niški

Čini se da je zreo plod, a ne nedonošče kada netko,
kako govori Izaija,
začne u Božjem strahu
i u duševnim patnjama rodi svoj spas.

Ljubica Benović

Između mene i tebe

U susjednoj sobi gori
svijeća
S vremena na vrijeme
Pogledamo unutra
Pogled nam se gasi
Kasno je, kasno je, kasno je
na vrhu tvog tjemena
zraka morskog
Na mojem zraku zemaljskom
Tamnom noći okruženi
kao slika
Kaži mi ti. Ne možeš mi
kazati. Ja bih bila blizu
tebe blizu, blizu tebe

Ljubica Benović

Kolur gnizda moga

Prije bi pripoznala svoje gnizdo
po kamena koluru osobiton,
po škrapama i mirisu svega izresloga
iz zemlje siromaške,
po šapćućoj krunice molitvi,
po mirisu kave u brštulinu pržene,
po jauku praznoga sića
što u dodiru s vodon odzvanja
iz šterne uz crikvu sv. Josipa,
po straju brižne matere
da ditetu neće moć priskrbit'veštid i postole,
po lupanju dičjega srca
dok se na rivi gleda vapor pun lipo obučene gospode,
po srići poniznoga đaka
koga je pofalila dobra učiteljica,
po mirisu i ćutnji tuge i sriće
i gospodina i siromaja.
U takvon san gnizdu resla.

E, danas je puno toga ode napisanog
iz moga gnizda odletilo!
Sakrilo se prid nikin novin sviton
u grebe naši' didova.
Stare nan slike ukrala
'ladna BURA nikog novog vrimena.

Danas svoje gnizdo pripoznajen
samo po koluru kamena osobiton,
koluru koji ni bogata gospoda
nisu mogla pripiturat – jer takve piture
nigdi u svitu nisu mogla kupit'.

Ivanka Pavić

Mekoća zavičajne lipote

Zeru dalje od ferala
gledan kaić i čovika i dite u njemu.
Nunaju se u zagrljaju zrcalne modrine
pod teplon upoćenon baloton.
U pridvečernjoj rumeni
i čovik i kaić i dite
čine mi se ka' da nisu od ovoga svita.

Dikad vesla zamriškaju
sjajnojuskasti morski lancun Božje postelje.
Čovik povlači tunju brižno,
u ritmu ćaćina zagrljaja.
Prid ditetovin očima želi spasit'
mekoću te lipote.

Zna on da je ćaćin najvridniji poklon
naučit' svoje dite
da u daru Svevišnjega
celon dušon uživa.

Ivanka Pavić

A postoje težnje, čežnje, zavezane misli,
poluizrečene, teške, namočene strahom, zašle,
zanijete, umorne, same, otežale misli
Misli sklonjene od srama
U rane svoje sakrij me sa svih mojih mjesta
Pod oblakom
Ne dopusti da se odijelim od tebe,
Na času smrti moje zovni me
Iznad misli i iznad svake tame
U rane svoje sakrij me
Nad obrisima misli tone zapanjena misao
U dan oblaka i mraka skupit ću te sa svih
tvojih mjesta
Sebi blizu

Ljubica Benović

